

PHONG CHÂU – Truyện Ngắn VẬT NẰNG – THƠ

Truyện Ngắn: VẬT NẰNG

Ngọc Mai hốt mơn sang một bên rồi trườn mình sang phía có chiếc xe lăn đặt bên cạnh giường. Đứng ra thì nàng phải đợi cô y tá người Phi Luật Tân vào đỡ đỡ nàng. Thường khi thì đứng tám giờ cô y tá mới vào. Nhìn đồng hồ thấy còn thiếu mười phút nữa mới đến tám giờ. Một thoáng nghĩ trong đầu *“hay là hôm nay mình tự chui qua xe lăn mà không cần sự trợ giúp của cô y tá xem sao...”*. Thoáng nghĩ xong là nàng dùng cả hai tay chồm vào mặt nệm cứng rồi nhích mình nhiều lần sang mép giường bên phải, ngẩng dậy và dùng hết sức để nhấc đôi chân ra khỏi giường. Nàng cố gắng làm cố động đong đưa hai chân bên mép giường và nhận thấy đôi chân đã không còn đau như những ngày trước. Nhìn chiếc xe lăn trước mặt mà chưa biết cách nào để đặt mình vào đó, Ngọc Mai cảm thấy có một hơi rịn ra trán nên vội đưa tay lên quệt. Vừa lúc ấy cửa phòng xịch mở và cô y tá – Maria bước vào. Thấy Ngọc Mai ngồi ở mép giường, Maria vội chạy lại đưa tay vừa đỡ cửa người Ngọc Mai và hỏi:

– *Cô làm sao thế? Sao không chờ tôi vào...?*

Ngọc Mai trả lời:

– *Tôi chỉ thấy ngẩng dậy thôi...*

Maria nói có vẻ nghiêm khắc:

– *Đôi chân của cô còn yếu, chưa thể nào...*

Đúng thời, như mọi khi, đỡ Ngọc Mai ra khỏi giường và với những động tác rất chuyên nghiệp, chỉ trong vòng vài phút, Ngọc Mai đã ngồi gọn trên chiếc xe lăn. Nàng được đẩy đến

phòng ăn. Bữa ăn sáng của các bệnh nhân diễn ra vào lúc tám giờ rưỡi mỗi ngày như thường lệ. Hôm nay Ngọc Mai chỉ ăn một miếng bánh mì, một miếng trứng chiên và uống một tách cà phê như mọi khi. Nhìn quanh căn phòng rộng chứa chừng hai mươi thực khách toàn là những người bệnh đang trong thời kỳ luyện tập để phục hồi. Có hai người đang bệnh do tai nạn như nàng vừa mới xuất viện ngày hôm trước nên hôm nay nàng không có ai ngồi bên cạnh để chuyện trò trước khi được đẩy ra ngoài sân để hưởng chút không khí trong lành buổi ban mai.

Ngọc Mai yêu cầu Maria để cho tự mình lăn chiếc xe ra sân trước có mái che chạy dài dọc mái hiên của cơ sở phục hồi. Như thường lệ, nàng gật đầu chào những người bệnh cũng ngồi trên xe lăn hầu hết là những người lớn tuổi, một số đang đưa mắt nhìn vào cõi xa xăm nào đó ở phía trước bằng những cặp mắt mờ đục vô hồn, số khác lại hết quay đầu sang bên phải rồi sang bên trái như để quan sát hết mọi việc chung quanh, có người mỉm cười vu vơ, có người mặt mày cau có khó chịu. Đó là hoạt cảnh mỗi buổi sáng mà Ngọc Mai đã chứng kiến trong suốt thời gian nàng có mặt ở đây sau khi chữa lành đôi chân từ bệnh viện và được chuyển đến đây để được trị liệu phục hồi.

Ánh nắng ban mai ấm áp phủ lên những ngọn cây phong đã đổi màu chi chít lan vào tận trong khu vực của những bệnh nhân đang ngồi. Như đã có ý định sẵn, hôm nay Ngọc Mai chọn một chỗ ngồi tương đối hơi xa các bệnh nhân khác trong đó đa số là người Mỹ, trong đó có đến có cùng ba bốn bệnh nhân là người Việt Nam lớn tuổi để tránh chuyện trò vu vơ nhàm chán như những hôm trước. Nàng quyết định hôm nay sẽ đọc lại những đoạn ghi trong cuốn note nàng đã viết trong hơn một tháng. Maria mang đến cho nàng một ly nước và báo tin cho nàng biết là ngày mai nàng sẽ được xếp dụng chiếc xe đẩy bốn bánh để di chuyển chứ không còn ngồi trong xe lăn nữa và hôm nay nàng không phải đến phòng tập hồi phục. Ngọc Mai rất vui với tin này.

Chờ cho Maria rời khỏi chỗ nàng đang ngồi, Ngọc Mai cầm cuốn note đưa lên ngực và hít một hơi dài rồi nhắm nghiền đôi mắt, thả ra như để gỡ bỏ mọi vướng bận trong đầu hầu bình tâm đọc

là những gì nàng đã viết. Đến lúc này nàng mới cảm thấy đang có một làn gió lạnh thổi vào sân. Nhìn quanh nàng thấy hầu như ai cũng có khoác áo ấm, riêng nàng thì không. Chút gió lạnh mơn man đầu thu khiến tâm hồn nàng cảm thấy nhẹ nhõm và hình như nó cuốn trôi đi những băn khoăn lo nghĩ vốn vờn vờ mà trong thời gian qua đã đem lại cho nàng nhiều ý nghĩ tiêu cực.

Ngày 15 tháng 6 – 2000... Mẹ mất và nhìn thẳng lên trần nhà trống toát khiến mình bàng hoàng. Không biết tại sao mình lại ở đây. Chưa nhớ được điều gì đã xảy ra. Mơ mơ hồ hồ thấy hình như mình đang nằm trong bệnh viện. Một nỗi lo! Không biết chuyện gì đã xảy ra? Anh Minh đang ở đâu? Sao không thấy tới?...

Ngày 20 tháng 6 – 2000... Hôm nay được đọc tờ biên bản của cảnh sát. Biết mình và anh Minh đã gặp tai nạn. Trời ơi! Sao thế? Anh Minh đã chết thật rồi sao? Một cốc say rượu lái xe tông vào xe anh khiến anh chết tại chỗ. Mình bị văng ra cửa xe và bị thương ở đầu và cả đôi chân...

Ngày 21 tháng 6 – 2000... Nhớ ra rồi. Hôm đó sau giờ tan việc, mình và anh Minh hẹn nhau đi đi sắm đồ cưới. Trước khi đến khu shopping, anh Minh và mình có ghé lại một tiệm ăn Việt Nam đi ăn phở. Cả hai đều đói bụng sau cả ngày làm việc...

Ngày 24 tháng 6 – 2000... Mình nhớ. Ngồi trên xe mình thấy bình chèo tốc độ là 40 miles. Cả hai đang bàn tính sẽ chọn mẫu áo nào cho ngày cưới sắp tới. Rồi hai đứa cùng cười vui vẻ. Bỗng đâu một chiếc xe từ bên phải vượt đèn đỏ với tốc độ rất nhanh. Mình chỉ kịp ôm đầu và la thét thanh trời. Rồi không còn biết chuyện gì đã xảy ra...

Ngày 30 tháng 6 – 2000... Nghe mẹ cô y tá nói khi tai nạn xảy ra thì mình bị bắt tñnh gñn như hôn mê cả mấy ngày. Nhưng may mắn là đầu không bị tñn thương nhiều. Nặng nhất là xương chân bị bñ. Các bác sĩ nói không cần mổ ở đầu nhưng phải mổ xương và may vá gì ở trong đó mình cũng chñng hay đến khi tan thuởc mê mới được biết đôi chân đã OK, chỉ chờ cho chúng lành lặn. ...

bệnh viện các cô y tá giúp bố mình sang xe đẩy để đi quyết những sinh hoạt cá nhân. Ờ...mà sao bên gia đình của anh Minh không thấy có ai đến thăm và thuật lại những gì đã xảy ra cho mình nghe...

Ngày 4 tháng 7 – 2000... Hôm nay có ba người bạn làm cùng sẽ ghé thăm và tặng quà. Họ báo hôm nay là ngày lễ độc lập Hoa Kỳ mà mình quên mất. Họ nói có đi dự đám tang của anh Minh nhưng không nghe có ai nhắc đến tên Ngọc Mai cả. Tại sao vậy nhỉ? À...mình nghĩ ra rồi...Cả gia đình anh Minh hầu như không đồng ý với cuộc hôn nhân giữa mình và anh ấy. Họ báo mình là đứa con gái mất còn, không cha không mẹ...Nghe thật đau lòng, chắc hẳn có cô em gái út. Nhưng tại sao cô ta cũng không đến thăm mình?...

Ngày 8 tháng 7 – 2000... Hôm nay mình nhớ ngày mà cha mẹ mình bị bọn hải tặc Thái Lan đâm chết và vứt xác xuống biển. Mới đó mà đã hơn hai mươi năm. Lúc đó mình mới mười tuổi được một cặp vợ chồng cùng vượt biên đến cho đến được và cũng được khai cùng gia đình đến được vào Mỹ...Được đi học cho hết lớp 12 mình xin việc làm và tiếp tục ghi danh học ở college. Gia đình ân nhân này lại dời sang sống tại tiểu bang Alaska vì có hai người con đã định cư ở đó. Mình ra ở nhà mượn. Một dạo sau thì mình mất liên lạc với họ...

Ngày 19 tháng 7 – 2000... Nhớ anh Minh quay quắt mà không biết cách nào để ra ngoài ghé thăm mộ của anh. Gia đình của anh ấy thật tệ. Không biết họ nghĩ thế nào về mình. Chắc hẳn vì cái tội không cha không mẹ mà bị khinh khi đến thế sao!? Cha mẹ chết vì vượt biên chứ đâu phải mình là con hoang con dã dượi cho cam. Nghĩ mà buồn cho thân phận...

Còn vài đoạn nữa Ngọc Mai muốn đọc cho hết để rồi tiếp tục ghi thêm vào cuốn note nhưng bỗng nhiên nàng thấy hơi khó thở. Ngọc Mai cố sắp lại thở ngửi cho thoáng để dễ thở hơn. Nhưng khi nàng vừa uốn ngực thì ngay lúc đó đầu nàng gục xuống. Cuốn note văng ra khỏi tay nàng.

Các bệnh nhân, một số đã vào phòng tập phục hồi từ lâu, chắc

còn vài người ngời hóng chút ánh nắng còn lại ở mép sân hiên.
Vật nong rọi xuống nơi Ngọc Mai ngời rọi cũng dần biến mất...

Phong Châu – Tháng 8 – 2025

Mây Bay...

Những áng mây chiêu lờ lững trôi
Thênh thang bay mãi tận chân trời
Có chăng tình ta vẫn bên đây
Neo vào bến nước cao dòng trôi

*

Ngày tháng tha hương mờ nhạt
Trăng tròn trăng khuyết sầu mênh mông
Đôi vầng nhật nguyệt ôm thương nhớ
Đốt đá thương nhau cũng nát lòng

*

Chim biệt xa ngàn nội cỏ phai
Người xưa năm cũ biệt còn ai
Chén rượu ly bôi ngày chia biệt
Ghé đa'nghiêng buồn gió thổi nắng mai

*

La' mùa thu đa' rừng ven sông
Bờ xưa con nước có chạnh lòng
Phải cũ còn ai qua ngõ vắng
Đêm buồn như phố' thị, mùa đông

*

Người ở' nơi nào ta chốn đây
Rong rêu trong trí đã phủ' đầy
Nga giấc chiêm bao dài muôn kiếp
Mộng vút lên trời theo áng mây

*

Người xưa còn nhớ gọi tên nhau
Trăm năm chưa quên đã bạc đầu

Lữ khách dừng chân hoài dĩ vãng
Đường vò che khuất lối nương dâu

*

Nghìn năm mây trắng vẫn còn bay
Người đi xa lạc dấu chim bầy
Hương lòng xin gửi với quê cũ
Dòng lệ với đầy chén rượu cay

Phong Châu
Tháng 8 – 25